

Denne Side af „Kvindesagen“ vover jeg at lade ubetragtet — den vil saavist have sit Publikum alligevel.

Naar man mangler en Ting, findes der to Udveje at gribe til — foruden et Surrogat, Surrogatet for alle Udveje i Flæng: at beklage sig. Man kan skaffe sig Tingen, eller man kan bevise, at den ikke er uundværlig. Ethvert Savn har en Revers med Overskrift: Appel til menneskelig Opfindsomhed.

Synes vi nu, vi uforenede Kvinder, som her taler sammen, at vi kan være med til Fest for en Frihed, som man har forholdt os selv? Ja, hvorfor ikke? Det er jo vore Mænd og Brødre og Sønner, som har Friheden, og vi ser, at de skønner paa den og kalder den et Gode. Det er ikke sagt, at vi selv vilde være saa lette at stille tilfreds, og at vore Begreber om et Gode lod sig sætte i naturlig Forbindelse med at skændes i Rigsdagen.

Nej, vi kan godt holde Fest med, *netop som Forholdene er*, men hvordan holder man egentlig Fest — hvad forstaar vi derved?

Til en Fest hørte i gamle Dage som første Betingelse Offer til Guderne, i vore Dage synes Taler det første Fornødne. Maaske er Forskellen ikke saa stor, som den synes. Det er jo visse, enkelte Ord, der kommer igjen atter og atter, hvor Nationen samles til Fest. De maa vel høres op over Skyerne og bringe Rygtet om Folket omkring mellem højere Magter. Det er vel næppe formeget at tro om Guderne, at de kan høre — kan mere end blot lugte Røgen fra Altre.

Synes vi maaske ikke om de Ord, der flyver omkring ved saadanne Lejligheder? Jo, vi synes, at „Fædreland“ og „Fædrelandskjærlighed“ er smukke Ord, naar de kun forsigtig tages paa Tungen, hvor der er Valuta for dem i Hjærtet. Vi synes *ikke* om dem, hvis de stilles ud saa flygtigt som Dannebrogsslagene, der blot vajer ved Stadsen og gemmes bort fra det rigtige Liv.

Men det er for lidt, om vi blot vil kritisere „de Andre“, hvis vi vil med til Fest. Vi maa prøve for os selv, om vi evner at gjøre Samfundstalemaaderne til Sandhed. Hvis ikke, véd vi, at de maa være forvist fra vor Mund, som vi forviser smagløs Flitterstads fra vor Klædning.

Der vil sikkert iaar som ifjor blive talt smukt og højt om Fædrelandskjærlighed. Skal ikke vi Kvinder — jeg mener alle vi, som ser ind i os selv efter Forstaaelsen, ikke udefter